

Kinszki Imréné És S. Eszter

Ez az anyukám és a lányom. Nagyon sokat jártunk hazzá.

Eszter mindent tudott a családról, a háborúról, de nem neveltem egyáltalán zsidónak, sőt meg is van keresztelve, mert az anyósoméék követelték ezt. Cs. nem vallásos, utálja a papokat. De a következőt mondták az anyósék, és erre én mit mondjak?! "És ha még egyszer ilyen rendszer lesz, a lelkedre veszed, hogy a gyerekek miatt baja legyen?"

Miután megszületett a gyerek, angol nyelvű gyereksétáltatást vállaltam. Őt toltam a kocsiban, és két gyerek jött velem, és azokat angolra tanítottam minden nap. Nem akartam bölcsődébe adni. Elvittem anyukához, ott adtam angolórákat. A gyerek állt a járókában, játszott. Akkor gondoltam, hogy óvodába menjen, megpróbálok állást szerezni. Nem volt egyszerű dolog. Írtam egy kérvényt, hogy vállalom mindent, úttörővezetést, napközit, bármit, eddig hol voltam, mit csináltam, hol végeztem, és azt beadtam minden kerületbe. Semmi. Aztán jött egy telefon, hogy a VIII. kerületben kéne valakit helyettesíteni. Odakerültem, magyart és történelmet tanítottam - anyukám közben vigyázott a gyerekekre -, egy fél évig voltam ott. Utána mentem, ahova kellett, egy hétre, két hétre, végigtanítottam a VIII. kerületet. A VIII. kerületben rendkívül hírhedt iskolák voltak, a tanárok ittak, nem tanítottak, bejöttek, végigverték a gyerekeket, szóval elképesztő helyek voltak. Szerencsétlen cigánygyerekek, akiknek a szülei börtönben voltak, látszott, hogy mindig csak bántják őket. S ők megéreztek, hogy én emberileg bánok velük.